THE SHEPHERD OF ISRAEL

OCTOBER, 1933 JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department VOL. XVI, No. 2

HE WON SECOND PRIZE

Last month we published the First Prize paper written by a Jewish girl who is a believer on the Lord Jesus Christ, and who is studying and preparing herself for her life work of serving our Jewish people of her own flesh and blood. The subject of the contest was, "Why should a Jew believe on the Lord Jesus Christ?"

The second prize was won by a Jewish young man, also a believer on the Lord Jesus Christ, and also preparing himself to spend the rest of his life in telling his Jewish brethren about the only way of salvation, our Messiah, the Lord Jesus Christ. The young man's name is Charles Horowitz, and his prize essay follows:-

The Jewish people are the central agency designed by God for the moral and spiritual elevation of mankind, in accordance with the Abrahamic Covenant. (Gen. 13:15-17). "This people have I formed for myself; they shall shew forth my praise." (Isa. 43:21). "They shall declare my glory among the Gentiles" (Isa. 66:19). The above quotations are sufficient to prove why a Jew should believe on Christ.

Despite the fact that every Jew claims after every prayer that he "believes with a perfect faith" that all the words of the prophets are true, he yet maintains antagonism toward the prophecies that relate to Christ. This is due to a misinterpretation of the prophecies among the various Jewish sects. Their ethical systems are in general the same, especially when all the principal sayings of Jesus on social questions are written in the Talmudic and Rabbinical literature of 105-220 A.D. The greatest commentators of all times, such as Jonathan Ben Uziel, 50 A.D.; Onkelas, 40 A.D.; Simeon Bar Jochai, 70 A.D. (the author of Kzabbalah); have understood alike the true sense of the law of Moses; of the spirit inspired words of the prophets, and of the deeper feelings of the Psalms. If one were to "seek out of the book of the Lord and read" (Isa. 34:16), all predjudice, doubt and superstition should no longer be barriers. Therefore, with a mind seeking spiritual understanding, the following prophecies are worthy of consideration:

1. The Messiah was to be the Son of David (Isa. 11:1).

He is the Son of David and the ever-living One (Matt.1:1; Luke 3:23).

2. The Messiah was not to be affected by sin like the rest of mankind (Ps. 51:7), but was to be the Branch of Jehovah (Isa.4:2). He was to be born of a virgin without sin (Isa. 7:14).

Jesus is the Son of the Highest, and the Son of David born without sin of the virgin Mary (Luke 1:30-35).

3. The Messiah was prophesied to be born in Bethlehem (Micah 5:1).

Jesus was born in Bethlehem (Luke 2:4-7).

4. The Messiah was appointed to be the Light of God, not only to the Jews, but to Gentile nations also (Isa.59:6).

Many nations believe in the God of Abraham through Jesus, the Light of the World (John 8:12).

5. The Messiah was destined to bear our transgressions and sorrows (Isa. 53:4,5).

Jesus took our infirmities and bare our sicknesses (Matt.8:17).

6. The Messiah was destined to meet the iniquity of us all (Isa. 53:6).

The Messiah bare our iniquities on the cross (I Pet. 2:23).

7. The Messiah was to perform miracles (Isa. 35:5-6).

He did perform miracles (Matt. 11:5).

8. The Messiah was prophesied to be sold for thirty pieces of silver (Zech. 11:12,13).

He was sold for thirty pieces of silver (Matt 26:15).

9. His hands and feet were to be pierced (Ps. 22:16-20) (Zech. 13:6).

The hands and feet of the Messiah were pierced with nails on the cross (John 20:25-27).

10. He was to be despised and rejected (Isa. 53:3).

He is still despised and rejected by his brethren after the flesh (Luke 22:36; Mark 9:12).

11. He was to be numbered with the transgressors (Isa. 53:12).

He was numbered with the transgressors (Matt 27:38).

12. He was to be laid in a rich man's grave (Isa. 53:9).

He was laid in a rich man's grave (Matt 27:57-63).

13. He was to sit at the right hand of the Father Almighty (Ps. 110:1,2).

He is sitting at His right hand (Acts 7:55).

14. The Messiah will be called the very God (Isa. 9:6; Jer. 23:6).

Jesus is called God (John 28).

15. He was to be a stumbling stone to Israel (Isa. 8:14; Ps. 118:22).

Jesus is still a stumbling block unto Israel (I Cor. 1:23).

16. The Messiah will come again (Zech. 14:4).

His coming is very soon (Acts. 1:11).

If the above prophecies prove beyond doubt the veracity of Christ's eternal Sonship, His essential Deity, His virgin birth His expiatory and vicarious death, His resurrection and ascension - what must the conclusion be? Surely, it is the privilege of a loyal Jew to accept Him as his Messiah.

In the Zohar, Targum, Mishna, Talmud and Medrash will be found numerous passages supporting the contention that Jesus Christ is the Messiah and the second person of the Trinity.

We find today also in the Jewish liturgy, statements which bear the authority of the synagogue. In the selection from the Musaph service on the day of Rosh Hashana before blowing the Shofar, is mentioned several times the name of Jesus, (Ishua Sar Hapanim), which means the Redeemer, the Shekinah and glory of God and is applied to him that he might help in these days of repentance before the day of atonement to forgive sins.

Until the time of Moses Maimonides (1131-1204), no Jewish authority definitely denied the Trinity. It was only this scholar who fell under the influence of Mohammedanism and finally formulated the modern Rabbinic creed, emphatically denying the Trinity.

The above mentioned interpretations are held in the highest veneration and reverence by all classes of Jews, and are even falsely considered by them to be equally inspired with the Law.

These are only a few of the arguments from the ancient Rabbinic writings which may be adduced to prove that the claims of Jesus to Messiahship are not destitute of foundation. Let the Jews admit the divine authority of the Hebrew Scripture, and the fact that Jesus fulfilled all the prophecies concerning His Messiahship, and keep their eyes steadily fixed on the present signs of the times, and I venture the assertion that, by God's grace, many will be led into a new relationship (Ps. 2:12; Acts 4:12; John 3:18).

40 CTS. WORTH FOR 25 CTS.

Send us 25c. in coin or Stamps and we will mail you a 40c New Testament in Hebrew, Yiddish or English.

Address:

THE SHEPHERD OF ISRAEL

27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn. N.Y

FAMOUS JEWISH CHRISTIANS

Bishop Alexander of Jerusalem

Born in May, 1799, in Schonlanke, a small town in the grand-duchy of Posen, Michael Solomon Alexander was brought up in the strictest Talmudical Judaism. At sixteen he was teaching the Talmud and German. In his twenty-first year he went to England to continue his teaching there, and also to perform the duties of a shochet. He went to Colchester as a tutor, and while there saw a handbill of the London Jews' Society announcing their Annual Meeting. Now, up to the time of his coming to England, Alexander had not even known of the existence of a New Testament, and he had no knowledge of Jesus except that His name was despised by the Jewish people. His curiosity aroused,he procured a New Testament and read it, but in a controversial spirit. Not long afterwards he became a rabbi at Plymouth. While at Plymouth he married a Miss Levy. He also made acquaintance of a man whom God used in bringing to him the truth concerning Jesus. This friend, the Rev. B. B. Golding, took Hebrew lessons of Alexander, and many were the conversations which took place. It is said that Alexander used to steal down to the church on Sunday evenings and stand in the shadow of its walls, listening. He was suspended from his rabbinical duties when they came to know that he was leaning towards Christianity, and aftrwards he regularly attended the Stonehouse Church. On June 22nd, 1825, he was baptized in St. Andrew's Church, Plymouth, before more than 1,000 people. Six months later his wife who had been a secret inquirer, unknown to her husband, was also baptized and joined him in his faith.

Soon after his baptism, Alexander went to Dublin, where he taught Hebrew. In December, 1827, he joined the London Jews' Society, and from 1827 to 1830, he served as its missionary in Danzig. During this period he visited his birthplace, and met his brother, who was now rabbi to a large congregation near Posen.

During the years 1830-41, he was engaged in missionary work in London, under the same society. There he often preached to the Jews, and also held a position as Professor of Hebrew and Rabbinical literature in Kings College, London. It was during this period that his literary work was done. He did much towards the revision of the New Testament in Hebrew, which revision was completed in 1835, and became a standard edition. He published "The Hope of Israel" in 1831, "An Introductory Lecture," etc., in1832, "The Glory of Mt. Zion" 1839, The Flower Fadeth, Memoir of Sarah Alexander," 1841, and "Farewell Sermon," etc., 1841.

In 1841, there took place an event which was important not only in the life of Alexander, but in the religious world. The King of Prussia, desiring to better conditions of Christians in the Holy Land, started a movement which led to the establishment of the Anglican Bishopric at Jerusalem. Alexander was selected, and on November 7, 1831, was consecrated as the first Bishop of Jerusalem before a distinguished company which included a representative of the King of Prussia. The sermon preached by Dr. McCaul was from the text of Isa.52: 7, "How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that publisheth peace; that bringeth good tidings of good, that publisheth salvation, that saith unto Zion, Thy God reigneth!" The new Bishop sailed for Palestine, onDecember 7th, and arrived January 14. 1842. His entry into Jerusalem was a most unique event. The Bishop himself would have liked to have entered the city unostentatiously, but his desires were overruled, and with missionaries, officers from the ship, the Consul General, and some of his escort, and chief officers sent by the Pasha, they entered the Jaffa gate.

The years of his episcopate were few, but filled with ardent and fruitful work. In November, 1845, he started on a trip to Egypt which was a part of the Jerusalem diocese. Mrs. Alexander describes those last days in the desert before her husband was stricken, telling how she and the Bishop rode in advance of the caravan, singing Hebrew chants and such hymns as "Long has the Harp of Judah hung." The Bishop became ill and died in the desert, on November 26, 1845. The body was taken to Cairo, and then to Jerusalem.

Bishop Alexander lived in constant dependence upon the Holy Spirit. He was bold and fearless in his proclamation of the Gospel, and greatly beloved for his kindliness, generosity and simple piety. He was highly commended by the Primate of all England for the manner in which he conducted the affairs of the Church, thereby commanding the respect of all communions. One testimonial of the regard in which he was held, was the raising of over three thousands Pounds for his widow and family. He was especially beloved by Jewish converts, and a letter of condolence to Mrs. Alexander, signed by 31 of the Jerusalem converts speaks in part of Bishop Alexander as follows:-"He was a burning and shining light, and when he was raised to the highest dignity in the Church, he conferred the most conspicuous honor on the whole nation, but especially on the little band of Jewish believers. With him captive Judah's brightest earthly star has set, and the top stone has been taken away from the rising Hebrew Church."

OUR MISSIONS

BROOKLYN, N. Y.

27 Throop Avenue corner Walton Street
REV. LEOPOLD COHN, Superintendent

PHILADELPHIA, PA.

535 Spruce Street near 6th Street
MR. HARRY BURGEN, Missionary

PITTSBURGH, PA.

1861 Rose Street
REV. JOHN SOLOMON, Missionary

CHICAGO, ILLINOIS

MR. BENJAMIN KOLTON, Colporter
153 Institute Place

אונזערע מיסיאָנען :

איהר קאנט מעהר לערנען וועגען דעם אמת אין ישוע המשיח ווי אויך בעקומען פארשידענע טראקטאטען און ביכער, ווען איהר וועט באזוכען אדער שרייבען צו אונזערע פאלגענדע מיסיאנען :

ברוקלין, נ. י.

רעוו. לעאפאלד קאהן
27 טרופ עוועניו

פילאדעלפיא, פא.

מר' האררי בוירגען
535 ספרוס סטריט

פיטסבורג, פא.

רעוו. דזשאן סאלאמאן
1861 ראוז סטריט

שיקאגא, אילינאיז

153 אינסטיטוט פלעים
מר. ב. קאלטאן

היינטיגע מיטעל וואס אידען באנוצען, צו די וועלכע אונזערע גרויסע אידען האבען באנוצט אין דער ביבלישער עפאכע ווען אונזער פאלק איז געווען אין דחקות און אין צרות!

לעזט וואס נחמיה, דניאל און ירמיה האבען געהאט צו זאגען בשעת זיי האבען מתפלל געווען צו גאט וועגען די אכזריות פון שונאי ישראל. זיי האבען שרעקליך געיאמערט און געוויינט אויף זייערע זינד וועלכע האבען גורם געווען וואס גאט ערלויבט אז די שונאים זאלען זיך אזוי נוקם זיין אן אידען.

פארוואס געפינען זיך נישט איצט אזאלכע אידען צווישען די אלע ירא שמים'דיגע פיהרערס אז זיי זאלען אנווייזען אויף די זינד וואס דאס פאלק איז בעגאנגען אזוי ווי עס הייסט: „קרא בגרון אל תחשך כשופר הרם קולך והגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם". (ישעיה נ"ח)

יעדער ערענסט דענקענדער איד וועט פארשטיין אז פאר גאר נישט וועט גאט נישט האלטען דאס גאנצע פאלק אין גלות שוין באלד 2000 יאהר. דאס גלות מצרים האט נור געדויערט 400 יאהר. דאס גלות בבל נור 70 יאהר, טא וואסזשע איז דאס פאר א זינד וואס דאס גלות דויערט שוין אזוי לאנג?

ערשט ניט לאנג צוריק איז געווען א „מזרחי" אלוועלטליכע קאנפערענץ אין לובלין. דארט זענען געווען א סאך רבנים און גרויסע רבנים. מ'האט דארט א סאך גערעדט וועגען ישראלס מזל, וועגען ישראלס עתיד אר"ג, אבער קיין איינער פון זיי האט קיין ווארט געזאגט וועגען זינד און תשובה, אז מ'דארף זיך אומקעהרען צו גאט. נישט קוקענדיג אויף דעם וואס עס איז געווען דאמאלס תשעה באב צייט און מ'האט געזאגט קינות און איכה וואו ירמיה הנביא האט שטארק אויסגע'מוסר'ט יענע אידישע פאלשע פיהרערס וועלכע האבען פארבארגען די אידישע זינד און האבען דאדורך געברענגט א גרויס אומגליק אויפ'ן פאלק. ירמיה הנביא זאגט דארט אין איכה ב': „נביאיך חזו לך שוא ותפל ולא גלו על עונך להשיב שביתך ויחזו לך משאות שוא ומדוחים".

דאס זעלבע טהון אויך די היינטיגע פיהרערס פון אידישען פאלק, מען מאכט אסיפות, מען פראטעסטירט, מען אפעליערט, מען בלאזט שופר דעם שונא צו לעגען אין הרם אריין, די אלע זאכען העלפען דאך אבער ווי א טויטען באנקעס! אויף זייערע אלע רפואות זאגט ירמיה הנביא: „וירפאו את שבר בת עמי על נקלה . . . " (ירמיה ו)

אבער ווער לערענט היינט דאס בוך ירמיהו און ווער הערט זיך צו צו איהם און צו אלע אנדערע אמת'ע שליחים פון גאט ב"ה? אמת'ע שליחים מיינען אידענס טובה, אז ישראל זאל געהאלפען ווערען א תשועת עולמים דערפאר דרש'ענען זיי "תשובה". פארלאזען די זינד, לאזען אז ישוע המשיח זאל זיי אוועק נעמען אזוי ווי עס הייסט אין ישעיה נ"ג: "ער, דער משיח, איז פארוואונדעט געווארען פאר אונזערע זינד... די שטראף פאר אונזער שלום איז געלעגען אויף איהם און דורך זיינע וואונדען זענען מיר געהיילט געווארען". אבער אזוי לאנג מ'טהוט דאס נישט, נייערט מ'האלט זיך מיט די זינד טויג אלעם אויף מיליאנען כפרות. דער אנטיסעמיט וואקסט און שלאגט אונז איבעראל אין דער וועלט.

אוי ווי גרויס איז די פעראנטווארטליכקייט פון די מאדערנע פיהרער וואס נישט נאר אליין אנט־פלעקען זיי דאס נישט צו אידען נייערט זיי פארדעקען דעם אמת און פארפיהרען דאס פאלק נאך אין גרעסערע בלאטע אריין.

יהי רצון, אז ישראל זאל מיט אמת'ע חרטה ארויפבליקען צו איהם וועלכער איז צושטאכען געווארען פאר אונזערע זינד, זיך קלאפען "חטאתי" וואס מיר האבען געזינדיגט געגען איהם און מיר וועלען באלד הערען גאטס געטליכע שטימע "סלחתי".

דער פועל יוצא וועט זיין: ברכה, אהבה, ושלום על ישראל.

א טרינק פון דער קוואלענדער ברון

„ווער עס וועט טרינקען פון דעם וואסער וואס איך וועל איהם געבען דער וועט קיינמאל נישט דורשטיג זיין, נייערט דאס וואסער וואס איך וועל איהם געבען וועט אין איהם זיין א קוואל פון וואסער וואס קוועלט צום עוויגעם לעבען."—יוחנן ד'.

עס איז געווען א רייכער מאן, ער איז אין פורפור און פיינער ליינוואנד געקלייד געווען, און האט אלע טאג מיט תענוג און פרייד געלעבט. און עס איז געווען איין ארמער וואס האט געהייסען לעזר. וואס איז געווען פול מיט בלאטערן און געלעגען ביי זיין טויער. און ער האט בעגעהרט זיך צו זעטיגען מיט די ברעקלעך וואס פאלען ארופ פון דעם טיש פון דעם רייכען מאן; אפילו די הינד זענען געקומען און האבען זיינע בלאטערן געלעקט. און עס איז געשעהען אז דער ארמער איז געשטארבען, און ער איז פון די מלאכים געבראכט געווארען צום שויס פון אברהם; און דער רייכער איז אויך געשטארבען, און איז בעגראבען געווארען, און אין גיהנם איז ער אין יסורים געווען, און האט זיינע אויגען אויפגעהויבען, און האט אברהם פון וויטען געזעהען און לעזר אין זיין שויס. און ער האט געשריגען און געזאגט, פאטער אברהם, דערבארם דיך איבער מיר, און שיק לעזר, אז ער זאל איינטינקען די שפיץ פון זיין פינגער אין וואסער, און זאל מיינע צונג אפקיהלען, ווארין איך לייד יסורים אין דיזען פלאם. און אברהם האט געזאגט, זוהן, געדענק אז דו האסט דיינע גוטע זאכען אפגענומען ביי דיין לעבען, און לעזר די שלעכטע זאכען; און אצונד איז ער דא געטרייסט, אבער דו האסט יסורים. און איבער דעם אלעם איז דא צווישען אונז און אייך א גרויסער אפגרונד, אז די וואס ווילען פון דאנען צו אייך אריבערגעהען קענען ניט, און אויך די פון יענער זייט קומען ניט אריבער צו אונז. און ער האט געזאגט, דארום בעט איך דיך, פאטער, אז דו זאלסט איהם שיקען צו מיין פאטערס הויז; ווארין איך האב פינף ברידער; אז ער זאל זיי בעצייגען, כדי זיי זאלען אויך ניט קומען אין דיזעם ארט פון יסורים. און אברהם האט געזאגט, זיי האבען משה און די נביאים; לאזען זיי זיי צוהערען. אבער ער האט געזאגט, ניין, פאטער אברהם, נייערט ווען איינער פון די טויטע וועט צו זיי קומען, וועלען זיי תשובה טהון. און ער האט צו איהם געזאגט, ווען זיי הערען ניט משה און די נביאים, וועלען זיי אויך ניט הערען ווען איינער וועט פון די טויטע אויפשטעהען, (לוקס 16, 19-31).

BETH SAR SHALOM
Throop Avenue and Walton St.
Brooklyn, N. Y.

דיזעס פיקטשור שטעלט פאר, דאס בית שר שלום טרופ עוו. און וואלטאן סטריט, ברוקלין.

* * *

יעדען פרייטאג און מאנטאג 8 אוהר אבענד קומען זיך דארט צוזאם די חברה שר שלום און האלטען דארט אפ פערזאמלונגען. מ'זינגט דארט זמירות, און מ'רעדט דארט עפעס אזעלכע ווערטער וואס מ'הערט דאס ניט ערגעץ אנדערש וואו. עס גרייכט ביז צו דער סאמע נשמה.

* * *

דיזע חברה האט א שעהנע מיטגלידערשאפט. ווער עס וויל דארט א מיטגליעד ווערען, נעמט מען אריין אהנע וועלכע קאסטען. אין אלע אלטער, אלעם וואס מ'בעדארף איז, צו גלויבען אין ישוע המשיח.

* * *

זייער פריינדשאפט איבערשטייגט אלעס זיי זיינען זעהר פריינדליך צו יעדען בעזוכער, אזוי ווי צו זייערע אייגענע מיטגליעדער, ווייל זיי גלויבען אין ישוע המשיח.

* * *

מ'קען צו זיין אריין קומען אין אפיס יעדען טאג צווישען 9-12 פארמיטאג און זיך מיט זיי דורכשמועסען אזוי ווי מיט אייגענע. ביי זיי איז דער הויפט פרינציפ אין לעבען "ואהבת לרעך כמוך", צו ליעבען יענעם אזוי ווי זיך אליין, ווייל ישוע המשיח האט זיי אזוי געהייסען.

* * *

זיי האבען אויך בארימטע דאקטוירים אין זייער דיספענסערי יעדען טאג (חוץ זונטאג) פון 1-3 נאכמיטאג, וואו מ'היילט אלערליי קראנקע. אידען וויסען דאס און קומען דארט ליעבער אריין ווי אנדערס־וואו. זיי גלויבען אין רפואת הנפש און אויך אין רפואת הגוף.

* * *

ביי זיי זיינען אלע מענשען גלייך. זיי גיבען זיך אפ מיט יעדען ווייל זיי ליעבען יעדען. עס איז ווערט זיך מיט זיי באקאנט צו מאכען און קומען צו זייערע פערזאמלונגען פרייטאג און מאנטאג אבענד 8 אוהר.

* * *

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן י-11

רעה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד 23

א מאנאטליך בלאט צו ערקלערען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח.

OCTOBER, 1933 | רעוו. לעאפאלד קאהן, עדיטאר | VOL. XVI, No. 2

די שלאף-קראנקהייט אין סט. לואיס פיעלע טויט. דאקטוירים קאנען גאר נישט העלפען.

ווידער א מגפה ר"ל. פון דער שטאדט סט. לואיס באריכט מען, אז די שלאף קראנקהייט האט זיך דארט פיעל פארשפרייט און א סאך זענען איינגעשלאפען אן אייביגען שלאף.

די אויבען דערמאנטע מגפה איז זעהר אויסטערליש, זי קומט פלוצים אויף א מענש, ער ווערט שלעפעריג, ער הויבט אן דרעמלען און שלאפט איין. ווען מ'זעהט אז דאס איז נישט א נאטירליכער שלאף, הויבט מען איהם אן צו וועקען און נוצען כל'ערליי מיטלען איהם פון דעם דרעמעל אויפצורייסען. עס העלפט אבער נישט, ער פאלט צוריק אין דרעמעל און שלאפט אזוי איין.

גרויסע דאקטוירים האבען זיך גענומען אויסצוגעפינען די אורזאך פון דיזער קראנקהייט און טראץ דעם וואס די וויסענשאפט באריהמט זיך אזוי פיעל מיט איהר גרויסען פראגרעס, דאך קאנען אפילו די גרעסטע פראפעסארען נישט אויסגעפינען די ריכטיגע דיאגנאסעס דורך די סימפטאמען פון דיעזער קראנקהייט כדי אויסצוגעפינען די רפואה דערצו.

אנקוקענדיג דעם שלאפעדיגען פאציענט קאן מען אין איהם לחלוטין נישט דערקענען אז ער איז אזוי געפעהרליך קראנק, דאך אינעווענינ קאן דעם דאקטארס אויג אונטערשיידען און אויסגעפינען אז דאס פליסענדע בלוט איז קראנק און זיינע קארפוסעלס זענען זעהר אבגעשוואכט. אט דאס פעראורזאכט דאס באוואוסטלאזיגקייט פון פאציענט, מ'מעג שרייען און קלאפען, ער הערט נישט, ער ווייסט נישט, און דאך לעבט ער, אבער נור פאר א קורצער צייט.

אין דיעזער פורכטבארער קראנקהייט זעהען מיר אן אבשפיגלונג פון דער לאגע פון אונזער אידישען פאלק. שוין 2000 יאהר ווי מיר אידען זענען איינגעשלאפען אזוי ווי ישעיה הנביא האט מיט טויזענטער יאהר צוריק כאראקטעריזירט די גייסטיגע לאגע פון אידישען פאלק. אין ישעיה כ"ט לעזען מיר: „כי נסך עליכם ד' רוח תרדמה", ד"ה, גאט האט צוגעלאזט עס זאל איבער אידען קומען א דרעמעל, עפעס א לאנגער שלאף; דיעזע גייסטיגע קראנקהייט איז ווי די מאדערנע שלאף קראנקהייט, דאכט זיך אז מ'לעבט און דאך איז מען באוואוסטלאז.

גאט ב"ה האט אבער תמיד געשיקט שליחים און נביאים דאס פאלק אויפצואוועקען פון איהר לאנגען שלאף. ישעיה הנביא האט געשריגען „התעוררי התעוררי", וועק דיך אויף וועק דיך אויף. (ישעיה נ"א 17) ווי אויך „עורי עורי", וועק דיך אויף וועק דיך אויף. (ישעיה נ"ב, 1) דער שלאף איז אבער שוין אזוי שטארק געווען ביים אידישען פאלק אז זיי האבען זיך נישט אויפגעוועקט. שפעטער איז דער הייליגער משיח געקומען קיין ירושלים און האט אויך אנגעהויבען אידען צו וועקען אבער נור ווענינגע האבען זיך אויפגעכאפט, די איבעריגע זענען נעביך פארלוירען געגאנגען אין זייער טיעפען שלאף.

דער דיכטער וואס האט מחבר געווען דעם „לכה דודי" האט דארט צוויי פערעגראפען קאמפאנירט דורכ'ן רוח הקודש. דארט געפינען מיר אויך דעם זעלבען אויסרוף: „התעוררי התעוררי", און אין צווייטען פערעגראף הייסט עס דארט „התנערי . ." שאקעל דיך אב פון שטויב. משמעות אז דער אידישער שלאף איז עפעס אזא שרעקליכע מכה אז עס האט איהם אראב געווארפען צו דער ערד וואו ער וואלגערט זיך אין שטויב, דערפאר זאגט ער דארט ווייטער „התנערי" שאקעל דיך אב פון שטויב, „קומי לבשי בגדי תפארתך עמי", קום טהו־אן דיינע הערליכע קליידער, „על יד בן ישי בית הלחמי", דורך ישוע המשיח וואס איז א בן דוד און במילא אויך א בן ישי וואס איז געבוירען געווארען אין בית לחם, „קרבה אל נפשי גאלה", דורך איהם באקומען מיר די גאולה שלימה.

דיעזע צוויי פערעגראפען זענען זעהר פאסיג איינגעשלאסען געווארען אין דעם „לכה דודי" ווייל ישוע המשיח איז טאקע באמת דער חתן און כנסת ישראל די כלה. דער חתן איז דאמאלס געקומען מקדש זיין די כלה, זי האט אבער פלוצים באקומען די שלאף קראנקהייט. די חתונה איז אבגעלעגט געווארען און דער חתן ווארט נאך עד היום מיט א טרויריג הערץ אויף זיין כלה ישראל אז זי זאל זיך אויפוועקען, אויסטשוכען די אויגען און געהערען צום חתן.

אט דאס טהון אויך איצט די שליחים פון ישוע המשיח. מיר שרייען צו דער שלאפעדיגער כלה, ישראל, „התעוררי התעוררי", געוואלד וועק דיך שוין אויף, גענוג שלאפען, דער חתן ישוע המשיח וויל דיך מקדש זיין און דיר ברענגען די לאנג ערווארטעטע גאולה. א סאך הערען אונז און וועקען זיך טאקע אויף, אנדערע אבער האלטען אין איין שלאפען אזוי מ'וואלט זיי גאר נישט געמיינט.

דער פועל יוצא פארשטייט יעדער —

ווי געהט עס מיט דיר ליעבער לעזער? דו שלאפסט? "התעוררי... כי בא אורך". ישוע המשיח וואס איז דער "אור העולם" (יוחנן ה: 12) איז שוין געקומען, וועק דיך אויף.

מיטלען געגען אנטיסעמיטיזם

פון רעוו. ל. אווערבאך, קישענעוו.

עס איז אונז אלע בעקאנט, אז די ערשטע און בעסטע מיטלען וואס מען באנוצט איצט ווען עס ברעכט אויס אנטיסעמיטיזם, איז פראטעסט מיטינגען. אזוי האט מען זיך תמיד נוהג געווען און אזוי אויך איצט ביי דער מעשה היטלער. אין דיעזע פראטעסטען האבען זיך בעטייליגט אלערליי אידען, רעליגיעזע, אטעאיסטען, רבנים, קצבים, חזנים, שיסטערס, שוחטים און סתם אידען, אלעם איז געגאנגען האנד־און־האנד און פראטעסטירט. נאך די פראטעסטען און דעמאנסטראציעס האט מען אנגעהויבען צו בענוצען באיקאט מיטלען, בכן אפשר וועט דאס העלפען.

דא נישט לאנג צוריק האט דר. הערץ, דער רב הכולל פון ענגלאנד מחבר געווען א ספעציעלע תפילה, אז אידען זאלען זאגען; אין דיעזער תפילה דערצעהלט מען גאט פון די היטלעריסטישע אכזריות און פארפאלגונגען און מ'בעט, אז גאט זאל זיך מרחם זיין און העלפען, אז אידען זאלען מנצח זיין זייערע שונאים.

וואסארא געוואלטיגער אונטערשיעד זענען די

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn. N.Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1,